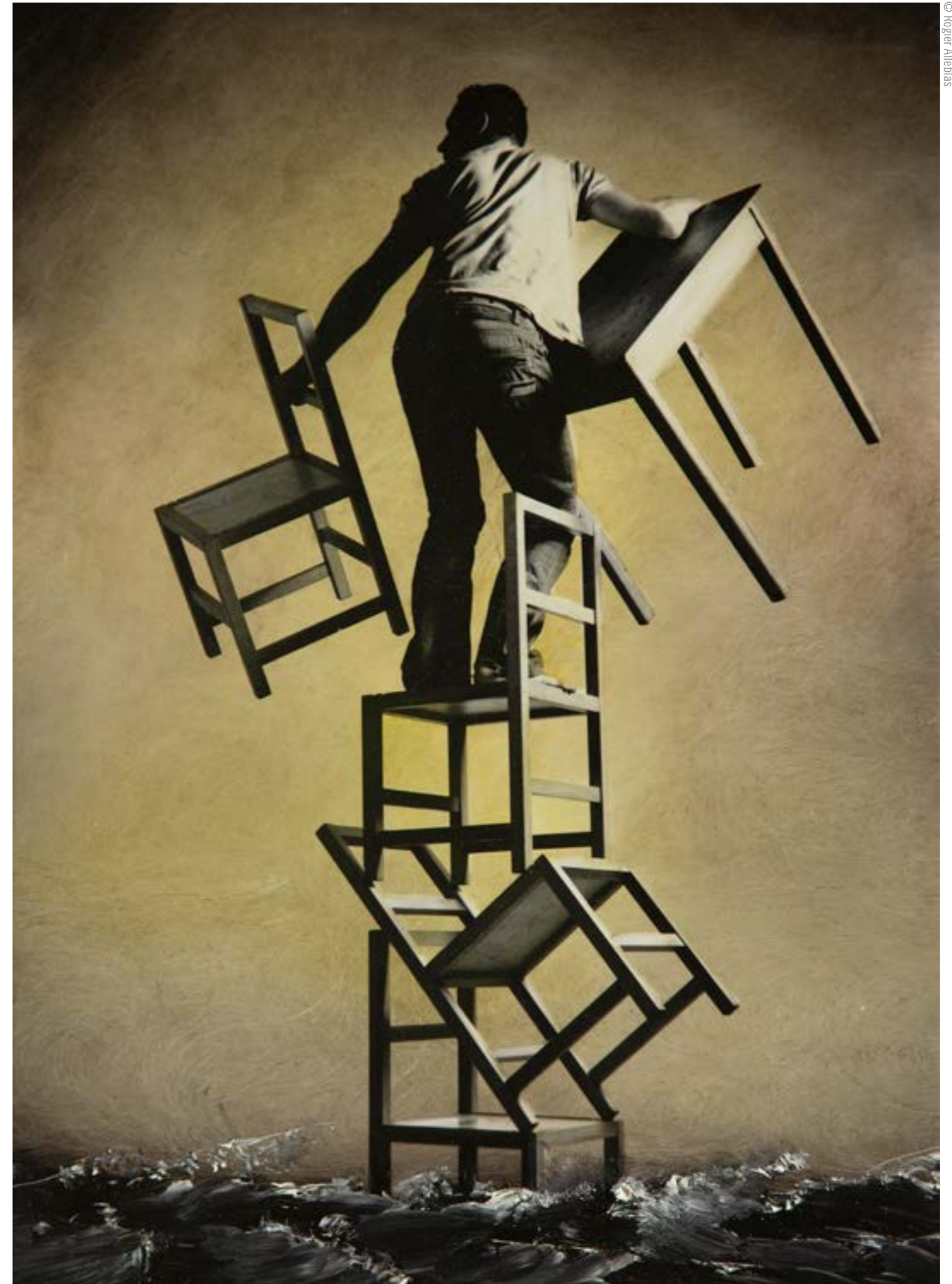

Surrealistische taferelen

DOOR JUDITH BAKKERS

Rogier Alleblas houdt van fotograferen én schilderen. In zijn analoge serie komen die twee liefdes samen. Zijn surrealistische werk is schatplichtig aan Margritte, Dali, Erwin Olaf en Teun Hocks. Maar ook wereldthema's houden hem bezig. "Als vrije beeldmaker neem ik verantwoordelijkheid en zet mensen aan het denken."

© Rogier Alleblas

Het analoge levenswerk van Rogier Alleblas heeft eigenlijk geen naam. Meestal noemt hij het de analoge serie, in tegenstelling tot zijn digitale series als *Modern Times* en *Het Vliegenbos*. Soms noemt hij het *Fotograaf in een overall* of *Waterworld* als het gaat om beschilderde foto's met wassend water. "Ik ben nooit gestopt met analoog fotograferen. Heerlijk dat trage proces van creëren. Slow photography. Zelf afdrucken en dan het therapeutische handwerk met verf."

Alleblas houdt van aandachtig vakwerk. "Op een zwart-wit filmpje – wat ik altijd gebruik – zitten maar twaalf opnamen. Je kunt niet maar blijven klikken zoals bij digitaal. Je moet goed nadenken wat en hoe je iets wilt fotograferen, en afdrucken kost ook veel tijd. Zit er geen goede foto bij, dan doe ik alles opnieuw in mijn studio." Gelukkig is Alleblas in de meeste foto's zijn eigen model of in geval van een hoge ladder of gestapelde stoelen, neemt een vriend zijn rol over. Hij produceert voor deze serie hooguit vijf foto's in een jaar.

KROMME BEZEM

Een foto van Alleblas is geen zelfportret, maar een autobiografische anekdote van een mens die er het beste van probeert te maken. Zoals de foto

met zijn zoontje Cas die op een paaltje staat en naar beneden kijkt. "Als we samen vissen, kijken we altijd tegelijk in het water. Dat vond ik een mooi beeld."

Soms krijgt hij in drie weken tijd een flow van vijf of zes ideeën, soms maanden niets. Altijd zijn ze verbonden met zijn dagelijks leven. "Daar maak ik dan snel een tekeningetje van. Zoals van een solitaire kromme bezem. Dat vind ik mooi." Alleen de juiste foto bewerkt hij met olieverf tot een kunstwerk met dramatisch effect.

Hoe dat gaat liet hij vorige maand zien tijdens het Open Atelier in zijn studio in Amsterdam-Noord. Een zwart-wit foto als een leeg canvas van Ilford Pearl fotopapier met midden onderaan twee ultrascherpe dobbelstenen. Met een stuk spons dipt hij eerst in de zwarte olieverf en brengt die aan op de buitenranden van de foto. Dat herhaalt hij daarbinnen met bruine verf en in het midden smeert hij gele verf, ook over de twee dobbelstenen. "Ik maak de foto eerst een beetje vies en help de intense scherpte van de Hasselblad om zeep om een toverlantaarneffect te bewerkstelligen." Met een zachte stof veegt en poetst hij de olieverf tot een vage achtergrond. Voor meer effect gebruikt hij de spons. "Dan krijg je meer structuur, bijvoorbeeld als je regen wilt suggereren. Met een zachte doek vervaag je het geheel en laat je kleuren in elkaar overlopen. Het varieert heel erg per foto hoeveel verf ik waar gebruik en welk effect ik wil bereiken."

Dan komt het magische moment: met een wattenstaafje haalt hij de verf van de dobbelstenen, die meteen in helderheid van het papier afspatten. "Dat geeft het vervreemdende, surrealistische effect." Hij maakt eerst wat kleine proefjes voordat hij het uiteindelijke kunstwerk creëert op grotere foto's van 1x1 meter of 80x80 cm. "Per oplage maak ik maximaal vijf foto's. Door het schilderwerk zijn het allemaal unica."

LOSLATEN

Een aantal grote meesters uit de schilderkunst en de fotografie hebben zijn werk beïnvloed. In de serie *Modern Times* zien we zijn voorliefde voor het licht van 17e-eeuwse schilders als Rembrandt terug. Een serie waarin de fotograaf de relatie van de mens tot de wereld vastlegt in thema's als verspilling of verslaving. Met een twist en in alles bepalend licht.

“ Heerlijk dat trage proces van creëren. Zelf afdrucken en dan het therapeutische handwerk met verf

© Rogier Alleblas

ROGIER ALLEBLAS (1969) woont en werkt in Amsterdam-Noord. Hij studeerde in 1993 af aan de School voor Fotografie aan de Koninklijke Academie Beeldende kunsten Den Haag. Zijn werk is regelmatig te zien in binnen- en buitenland. Hij publiceerde diverse fotoboeken, zoals *Zone (0)30 Utrecht – Berlijn* (2009) en *Oude muren, nieuwe burens* (2013). Naast vrij werk maakt hij portretten in opdracht en geeft hij les, bijvoorbeeld over de combinatie fotograferen en schilderen. www.rogieralleblas.nl

Zijn analoge serie is daarentegen schatplichtig aan het surrealisme van Dali en Margritte. De licht humoristische, surrealistische stijl beschouwt Alleblas als zijn handschrift. “In de foto van de man op de bank probeerde ik de hoofdfiguur te laten vervagen, net als bij Margritte’s schilderij *De Hoed*. Een unieke foto, die meteen werd verkocht. Dat deed me pijn. Het was mijn kindje.” De kunstenaar heeft vaker moeite met het loslaten van zijn foto’s.

LEERMEESTERS

In sommige foto’s komt de invloed van zijn leermeesters naar voren. Tijdens zijn opleiding aan de Koninklijke Academie van Beeldende Kunsten in Den Haag liep Alleblas stage bij Erwin Olaf. “Een ongelooflijk aardige man, die alles deelde. Hij gaf me de sleutel van zijn studio en ik mocht met zijn camera en apparatuur werken. Bij hem heb ik veel geleerd over het regisseren van foto’s.” En ook over werken met naakt blijktbaar. De kunstenaar zelf staat regelmatig bloot voor zijn camera. Na zijn stage werkte Alleblas twintig jaar voor Teun Hocks. “Een fijne tijd. Met z’n tweeën in de studio in zijn boerderij. Een verstilde plek, het tegenovergestelde van de studio van Erwin Olaf. Hocks voelt voor Alleblas als een zielsverwant.

“Hij schildert ook op zijn foto’s en maakt vrij anekdotische foto’s. Mijn verhalen zijn abstracter, mijn achtergronden niet figuratief en ik werk meer met naakt. Van hem leerde ik een andere schildertechniek op foto’s. Met watjes en sponzen, zonder kwast. Het is prachtig om de grens tussen fotografie en schilderkunst te laten vervagen.”

KRITISCH

Ook wereldthema’s houden de kunstfotograaf bezig. “Ik vind dat een kunstenaar niet alleen esthetisch werk moet maken. Als vrije beeldmaker neem ik verantwoordelijkheid en zet mensen aan het denken.” Thema’s als het stijgende water, intense verspilling door massaconsumptie en duurzaamheid komen voorbij. “Maar ook de ratrace. De stress van continu aan moeten staan, de vele sociale contacten”, vult hij aan. “Wanneer kun je niets doen en daar van genieten?” In dat kader maakte hij zijn favoriete foto: de man op een stapel stoelen. “Waar gaat het mannetje heen?” Een boodschap is niet altijd nodig. Alleen humor kan ook, zoals het blote mannetje in de tonnen. “Behalve die op het water. Dat is een designated survivor. Water stijgt en hij is een overlever.” Deze en andere foto’s zijn van 10 tot 20 december te zien bij Galerie Overstroom in Amsterdam. □

